Alekszandr Dugin

LÁZONGÁS STEVE BANNON JELENKORI VILÁGA ELLEN

Donald Trump köpönyegforgatásának első elemzése

Trump új katonai megszállásokat készít elő, anélkül, hogy Oroszországgal tanácskozna, sőt, egyes esetekben e megszállások orosz érdekeket is sértenek. Éles változást jelent ez a korábbi álláspontjához képest. Közvetett módon ismét bizonyítja, hogy Trump soha nem részesült az oroszok támogatásában. A Mocsár nyomásgyakorlása, valamint az orosz *hacker*ekről szóló álhírek mégis megtették a hatásukat: mostantól fogva az oroszokkal kapcsolatos bárminemű szimpátia kinyilvánítása „államellenes bűnnek" minősül az Egyesült Államokban. Az Aszad csapataira mért támadás, valamint a hajóraj Észak-Korea partjaira küldése – de különösen Steve Bannon eltávolítása – után természetesen senkinek nem maradtak kétségei azt illetően, hogy Trump a Világkormány és a globális elit hűséges szolgája (ezt a globalista *lobby* világszerte elismert szónoka, Farid Zacharias is belátta és nyíltan közölte). Ezzel párhuzamosan az Egyesült Államokban és a nyugati országokban tovább folytatódik, és egyre erősödik az oroszellenesség. Egyik hazugsághalmaz követi a másikat ebben az időszakban. De végül is, ez az információ alapú posztipari társadalom – amire vágytunk. Légy üdvözölve a virtuális világban. A valóság idejétmúlttá vált. Egy szóval: Trump nem Putyin támogatásával lett elnök, ez mostanra világossá vált. Mindazonáltal senki nem tisztázza Putyint e a vád alól, éppen ellenkezőleg. Bűnösebb, mint valaha. Remek fordulat.

Miután Trump 180 fokos fordulatot vett választási programja, álláspontja és szónoklatai viszonylatában, az emberben joggal merül fel a kérdés: mire volt jó ez a színjáték? Mivel meglepően gyorsan és könnyen a hagyományos neokonzervatívok bábja lett, az összes korábbi tényező átgondolásra szorul. A legegyszerűbb változat Trump környezete két végpontjának konfliktusával magyarázza az eseményeket: az egyik oldalon a sógora, a cionista Jared Kouchner, a másikon pedig Stephen Bannon. Ezzel új szakkifejezések kerülnek bevezetésre: a „kuschneriták" és a „bannoniták". Ez természetesen végtelenül leegyszerűsített magyarázat, mindazonáltal igen árulkodó.

„Egyik hazugsághalmaz követi a másikat ebben az időszakban. De végül is, ez az információ alapú posztipari társadalom – amire vágytunk. Légy üdvözölve a virtuális világban. A valóság idejétmúlttá vált."

Ami az eszmeiséget illeti, az Egyesült Államokban két fő ideológiai központ létezik: a CFR (Külkapcsolatok Tanácsa) és a neokonzervatívok. Együttesen alkotják a Mocsarat. Ők határozzák meg a politikai és gazdasági elit szemléletét, s ők

irányítják az információs szektort és az oktatást. Ők az amerikai állam szoftverje. Az Egyesült Államok intézményei pedig a hardverek. Ahol a szoftver keresztezi a hardvert, ott kezdődik a Deep State (Árnyékkormány) zónája.

A rendszer másik végén az amerikai átlagemberek helyezkednek el. Ők részben elfogadják, részben elutasítják a kétmagos elit uralmát, saját – helyi, töredékes, óamerikai – gondolkodásmódjukra hagyatkozva. Nyilvánvaló, hogy Trump a választási kampány során ezeket az óamerikaiakat szólította meg, és a rendszer, s annak mindkét pólusa, a CFR és a neokonzervatívok elleni forradalom ígéretével kecsegtette őket.

A kérdés a következő: honnan származtak Trump választási ígéretei? A dollármilliók és a személyes energia nem lett volna elegendő egy ilyen elnöki vállalat modelljének megalkotásához. Ez az ideológiáról szól. Az ideológia pedig roppant kifinomult dolog, amit nem lehet parancsszóra kiagyalni. Az ideológiát egyetlen PR-részleg sem helyettesítheti politikai technológiákkal. Ezzel elérkeztünk az olyan jelenségekhez, mint Bannon, Breitbart, Alex Jones és az Alt-Right. Ezt a csoportot bizonyos feltételek mellett „bannonitáknak" nevezhetjük. Bannon és a „bannoniták" voltak azok, akik az elnökválasztási verseny kezdetén azt javasolták Trumpnak, hogy fogadjon a sablonok lerombolására és a kétmagos elit elleni háború meghirdetésére. Bannon az egyetlen, aki készen állt erre, mivel ő hagyományelvű, vagyis filozófiailag nagyon távol áll a modernitás korszellemétől (mint például Ezra Pound vagy Thomas Eliot). Bannon magyarázta el Trumpnak, hogy a szokványos választási stratégiák kudarcra vannak ítélve: a versenyt csak akkor nyerheti meg, ha túllép az uralkodó ideológián, annak baloldali-liberális (tisztán globalista) változatát, a CFR-t, valamint jobboldali-atlantista (unipoláris) változatát, a neokonzervativizmust egyaránt beleértve. A Trump-vállalat egésze az amerikai elitet uraló két ideológiai modell párhuzamos és módszeres elutasítására épült. Trump a neokonzervatív imperializmus vonalas atlantizmusával szemben a beavatkozás feladásának politikáját hirdette (és ezt az összes korábbi elnöknek a szemére vetette). A belpolitika tekintetében a CFR globalizmusát szembeállította a klasszikus realizmussal (E. Carr és H. Morgenthau szellemében). Vagyis visszatért a wilsoni kor előtti amerikai politikához. Ezt ígérte, és az óamerikaiak pontosan ezért támogatták, és gondolták azt, hogy Trump megtestesíti vezetőjüket az uralkodó „új elit" elleni küzdelemben. Trump győzelmi stratégiáját szakmailag és fogalmilag a következő névvel illethetnénk: Stephen Bannon és a „bannoniták" – tágabb értelemben véve. Alex Jones és a hozzá kapcsolódó Infowars szintén nagy szerepet játszott a győzelemben.

„Az ideológia pedig roppant kifinomult dolog, amit nem lehet parancsszóra kiagyalni. Az ideológiát egyetlen PR-részleg sem helyettesítheti politikai technológiákkal. Ezzel elérkeztünk az olyan jelenségekhez, mint Bannon, Breitbart, Alex Jones és az Alt-Right. Ezt a csoportot bizonyos feltételek mellett »bannonitáknak« nevezhetjük. Bannon és a »bannoniták« voltak azok, akik az elnökválasztási verseny kezdetén azt javasolták Trumpnak, hogy fogadjon a sablonok lerombolására és a kétmagos elit elleni háború meghirdetésére. Bannon az egyetlen, aki készen állt erre, mivel ő hagyományelvű, vagyis filozófiailag nagyon távol áll a modernitás korszellemétől (mint például Ezra Pound vagy Thomas Eliot)."

2017. április 7-én azonban éles fordulat tanúi lehettünk Trump politikájában. Egy mozdu-

lattal felhagyott a korábbi irányvonallal, hátat fordított az őt győzelemre segítő és az elnöki székbe juttató „bannonitáknak", és erőteljesen állást foglalt a szokványos neokonzervatív irány mellett. És itt rejlik a legfontosabb tényező. Ha a „bannoniták" valóban egy csoportnyi elszigetelt, lázadó konzervatív lennének, akiktől távol áll a modernitás és a posztmodernitás, akkor a „kuschneriták", vagyis Trump vejének, Ivanka nevű lánya férjének csoportja egy teljes mértékben üres fogalom volna, hiszen Trump nem a „kuschneriták", hanem a neokonzervatívok

Donald Trump és Steve Bannon

javára árulta el a „bannonitákat", ami viszont már teljesen más ügy. Kushner – Bannonnal ellentétben – személy szerint senki, mindösszesze egy ifjú és vagyonos zsidó, mélyebb eszmei álláspont nélkül. Ő nem más, mint Trump és a cionizmussal rokonszenvező neokonzervatívok közötti kapocs. Az ilyen kapcsok pedig elegendő számban jelen vannak Trump környezetében (Ivanka és Kushner nélkül is).

Ha szeretnénk Trump alakjához hasonló személyre lelni a történelemben, akkor az olaszországi Berlusconi igen figyelemreméltó párhuzamokat mutat. Silvio Berlusconi, a gyakorlatias és meglehetősen cinikus milliárdos választási stratégiájában az azokkal való szövetségre támaszkodott, akiket az olasz liberális rendszer, az olasz Mocsár évtizedeken át kirekesztett a nagypolitikából. Ez pedig a Movimento Sociale Italiano, amely a tradicionalista Julius Evolától és követőitől ered. Az MSI vezetője, Gianfranco Fini szép pályát futott be Berlusconi vezetése alatt, Berlusconi maga pedig a nagypolitika színpadára lépett, és államfővé nevezték ki. Ezután azonban csendesen hátat fordított az MSI-nek, mégpedig nem ideológiai okokból, hanem puszta megalkuvásból. A tény könnyen érthető, hogy szakított az MSI-vel. Ennél azonban nehezebb elképzelni, hogy miként dönthetett úgy, hogy túllép a szélsőjobbal való kapcsolat tabuján.

Trump valójában ugyanezt a lépést ismételte meg. Ahogy már említettem: az a tény, hogy a „bannonitákat", s velük együtt az óamerikaiakat is elárulta, több mint természetes. Láthatóan róla is kiderült, hogy megalkuvó, és egy megalkuvó számára az ilyen viselkedés meglehetősen logikusnak tűnik. Van azonban egy fontos szempont: miként döntött úgy, hogy felvállal egy ilyen szélsőséges és merész elnökválasztási forgatókönyvet? És ami a legfontosabb: miként működhetett a „bannoniták" elmélete?

Ez tehát a legfontosabb szempont: mind Berlusconi, mind Trump esete – ez utóbbi sokkal nagyobb mértékben – megmutatja, hogy a nyugati társadalmakban milyen erőteljesen jelen

van a képesség a globalista elittel (a Mocsár) való szembeszegülésre. Ez a képesség a liberális világ koncentrációs tábora gettójának rabja. Milyen hatalmas benső erő lehet az amerikai vagy európai népekben az uralkodó osztályokkal szembeni ellenállásra, ha ilyen mértékben válaszoltak a Mocsárral kapcsolatos radikális bírálat felhívó szavára! A legfontosabb tényező tehát nem az, hogy Trump elárulta az embereket, hanem az, hogy az amerikai nép kifejezésre juttatta akaratát és úgy döntött, harcol a nemzet méltóságáért és nagyságáért.

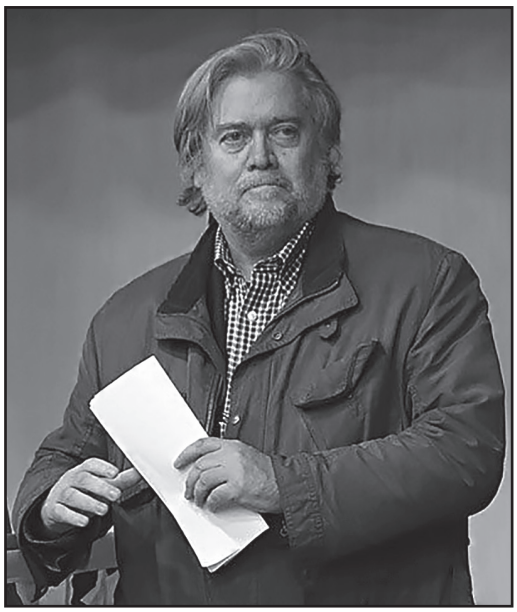
A tény, hogy Trump gyorsan elárult mindenkit, nem bír döntő jelentőséggel a világ ideológiai sorsa viszonylatában. Talán most ő, és nem a fránya Hillary lesz az utolsó csepp a pohárban, ami véget vet az Egyesült Államok birodalmi terjeszkedésének, és eltemeti a globalizmus eme szörnyetegét. Ez nem személyes kérdés: előbb vagy utóbb a Mocsár hatalma, ami Trumpot magába szippantotta, össze fog omlani. Az a tény azonban, hogy Trump eszméi (vagyis lényegében a „bannoniták" programja) ilyen erős támogatásra leltek az óamerikaiak körében, döntő jelentőséggel bír. Bannon Trump révén intézett kihívást a globalista elitek ellen, és oly mértékű megértésre és támogatásra lelt az amerikai népben, ami azt mutatja, hogy az emberek készek felébredni a liberalizmus álmából.

A világméretű konzervatív forradalom pillanata természetesen még nem érkezett el, de Trump sikerének története azt mutatja, hogy e pillanat közeleg.

Igen, Trump szavai hallatán elhamarkodottan igyekeztünk felismerni a sokpólusú világ megjelenésének visszavonhatatlanságát. A Mocsár azonban még mindig erős és hatalmas. Képes volt az elnököt a Fehér Házban történő tartózkodásának első hónapjaiban átprogramozni. Választási kampánya viszont, amelyről mára kiderült, hogy nem a saját műve, hanem egy csoportnyi amerikai tradicionalista hősies és sikeres együttműködésének eredménye, kiváló példa azon erők győzelmére, amelyek szembeszállnak a globalizmussal és az atlantizmussal, s felveszik a harcot a CFR-rel és a neokonzervatívokkal, vagyis a globális Mocsárral és a (poszt)modern világgal.

A „bannoniták" a világtörténelem alternatív tárgyai, és ez nagyon, de nagyon komoly dolog.

A háború tehát közeleg, de ez nem Donald Trump háborúja, hanem a globalisták és a neokonzervatívok szokásos háborúja, amelyet a

Fehér Ház számos bábja vezetett már a múltban – fehérek, feketék, jobboldaliak és baloldaliak. Trump már nincs a színen, de Stephen Bannon igen.